

Thở bở y, 20.12.2008

Nhóm tôi thua kém cả người dân mất nước chúng tôi luôn đeo đuổi những người có dờ ra ngoài. Nhìn người ta tin, thoi mái, vàng trong dĩ dĩng, mnh dờn trong giao tiếp, trờng trong ng xở nhiu khi thỏy thêm thuờng. Mỏy hôm nay báo chí (Báo Tiờn Phong ngày 17.12.2008) i dĩng tởi mỏt nguờn tin tở Báo cáo phát triờn Viờt Nam cả tở chỏc Ngân Hàng Thỏ giỏi (WB)... Nỏu đây là mỏt nguờn tin đáng tin cậy, những con số quái ác này càng dĩy người dân ta dĩn mỏc cả nhiu hỏn. 158 năm mỏi theo kỏp Singapore, 95 năm mỏi kỏp Thái Lan và 51 năm mỏi kỏp Indonesia, mỏt con số quá dài, không biỏt trong khi mình chỏy người ta có chỏy thêm và tăng tởc hỏn nỏa không ? Mà nỏu người ta có chỏy vỏi tởc dĩ cao hỏn thì mình chỏy dĩn bao giỏ mỏi vỏi tở dĩ cỏ người ta ? Thua kém vỏn mỏi là kém thua !

Nhỏ i những ngày thỏp niên sáu mỏi bở y muỏi, iỏp trỏ chúng tôi ở Sài-gòn tuy đau khổ vì chiỏn tranh, những không bao giỏ mỏc cả trỏ cỏ các nỏc trong vùng Đỏng Á. Chúng tôi mnh dĩn và tin khi gỏp gỏ những người dân Philippines, chỏng người ngừng khi dĩ diỏn vỏi Thái Lan, chỏng lúng túng khi giao tiếp vỏi Hàn Quỏc, thỏm chí chúng tôi còn hỏnh dĩn vỏi mỏt "Sài-gòn – Hòn Ngỏc Viờn Đỏng", hỏnh dĩn thỏt số chỏ không phỏi thỏ hỏnh dĩn hỏ.

Bây giỏ, dĩn Manila cả Philippines, thành phỏ gỏn gửi chúng ta, nhìn đoàn xe metro quá dĩn giỏn cả người mà lòng xót xa tở hỏ dĩn bao giỏ ta mỏi có. Dĩn Singapore càng làm mỏc cả mỏt thêm... Thỏ dĩy, đang khi ta huờnh hoang tở kiờu vỏi hàng trăm khổ u hiỏu rỏng tuỏch, tở ru người mình và mỏc số phá hoỏi, thì người ta bình tởnh nỏm thỏi cả vỏng vàng dĩ lên, giỏt mình thì dĩ quá muỏn.

Cỏ nhìn đoàn người lo âu xỏp hàng tở sốm, nghiêm trang tuân thỏ các hỏng dĩn cả Tòa Lỏnh Sỏ Hoa Kỏ ở Sài-gòn, cả gỏng dĩ làm sao có cái chiỏu khán nhỏp cả nh thì dĩ thỏy ta thua kém chỏng nào, cái tở hào hiờn ngang biỏn đầu mỏt số chỏ. Giỏ dĩ mình không chỏm tiỏn, mình không bê bỏi, làm gì mà phỏi mang nỏi u buỏn này.

Cỏ mỏt iỏn dĩn Hoa Kỏ, cùng dĩ vỏi gia dĩnh em tôi, những khi dĩn bàn làm thỏ tởc nhỏp cả nh, tôi phỏi tách ra vì tôi mang hỏ chiỏu Viờt Nam, còn gia dĩnh em tôi mang hỏ chiỏu Úc, tôi bỏ kiỏm soát chiỏu khán, gia dĩnh em tôi không cản chiỏu khán. Trên dĩn xin chiỏu khán cả tôi vỏn ghi hàng chỏ vỏi nỏi dung quái ác: Chiỏu khán này dĩ cỏ cả p, những không có giá trỏ, vỏc nhỏp cả nh tùy thuỏc vào nhân viên thỏ thỏc nhỏp cả nh. Dĩ dĩn Hoa Kỏ iỏn thỏ ba, những tôi vỏn bỏ nhân viên nhỏp cả nh hoỏ nhỏ hỏ e dĩ dĩu trỏ cỏ khi đỏng dĩu nhỏp cả nh, nhìn chung quanh chỏng ai bỏ nhỏ mình.

Hôm qua đọc báo, tôi mất ngủ và tôi nhấc báo lên, phi công Việt Nam, tiếp viên Việt Nam, dính dáng đến một vụ ăn cắp máy phở tại Nhật, mà chính sinh viên Việt Nam là chủ mưu (báo Tuổi Trẻ ra ngày thứ sáu 19.12.2008). Tôi đau cái bụng ăn cắp hàng siêu thị ở Singapore chưa xong, thì cái nạn đầu Tham Sát Sĩ Quán Việt Nam ở Châu Phi buôn lậu súng tê giác cướp đốn, vụ án Đồi Lũ Đông Tây đang làm nhấc lên trên các con mắt của dân Nhật. Trách sao người ta không coi trách nhiệm mình ?

Nói mãi cũng nhàm, chuyện buồn chuyện vui riêng mình, rồi cái cảm đau cái mất mát mãi sao?

Thật rồi, vừa qua tôi có dịp đi công việc ở Roma, khi trở về, sau khi làm thủ tục đăng ký chuyến bay và cân hành lý xong, cô nhân viên người Ý của hãng Air France trao tôi thẻ lên máy bay và hộ chiếu cho tôi, nhờ nhân viên người Nhật tôi nhìn tôi một cách phẫn phẫn Giáo Sĩ, mang hộ chiếu Việt Nam, cô đứng lên hỏi nghiêng mình và nói với tôi: “Tôi kính phẫn Đức Hồng Y Thuận”. Quá bất ngờ, tôi đáp ứng câu cảm ơn không ra lời. Bất cứ đi rồi, tôi vẫn còn bàng hoàng như trong mơ.

Khi vào máy bay, mọi người đã nhìn đến nhòm nhòm xong chuyện, không hiểu sao chuyến bay chậm rãi một giờ, các tiếp viên như nhòm nhòm. Bất ngờ một cô tiếp viên đến bên tôi hỏi thăm: “Có phải ông là Linh Mục Việt Nam ?” Tôi nghĩ bụng, tôi mất chuyện gì rồi rồi đây, nhưng không thể làm khác, tôi trả lời xác nhận.

Cô tiếp viên hỏi tiếp: “Thật ông có bí mật chuyện Thái Hà ?” Dĩ nhiên là tôi gật đầu. Trao đổi một chút trong bầu khí thân thiện, cô chào tôi rồi đi. Nhưng chỉ ít phút sau cô trở lại, mọi người ra khoang sau máy bay, mọi người các tiếp viên chu đáo các bữa ăn, mọi người đó đã có năm tiếp viên người đi, họ xin tôi nói về Thái Hà cho họ nghe, và nói vài lời, họ tỏ ra rất cảm thông và nói phẫn chúng ta. Tôi trở về ghế người, lòng vui mừng khó tả. Chuyến bay đó, tôi đọc sách sát các bí mật, tuy người ghế hàng thủ công, nhưng tôi đọc sách phẫn và như hàng thủ công nhân, dĩ nhiên ghế vẫn như, nhưng thủ công ăn uống thì... không như !

Một vụ Thái Hà đã làm thay đổi cái nhìn về một dân tộc mà ngài thuở xưa, một “hành vi Thánh” có khả năng thuyết phục người khác. Đức Hồng Y Thuận đã làm cho người ta kính phẫn các Giáo Sĩ của dân tộc Việt Nam, tầm thế công và như bé như tôi mà cũng đọc sách hay hàng thủ công thánh thiện. Một “hành vi thánh”, dám sống chết cho sự thật đã làm cho thủ công người bị thu hút và người người vâng. Chuyện ai người người vâng như nhất đóm, luôn cúi, và đê hèn.

Tôi Tò Hào Là Ngườ i Vi t Nam

Tác Giả: Lm. VĨNH SANG, DCCT

Thứ Sáu, 26 Tháng 12 Năm 2008 06:11

Xin h t lòng c m t Đ c H ng Y kính m n c a dân t c và c a Giáo H i Vi t Nam, xin tri ân anh ch em Thái Hà v i ni m c m ph c hi p thông, đã cho tôi tìm l i đ c ni m t hào mình là ng i Vi t Nam.

Chúa C u Th s đ n trong vinh quang nh ng đã kh i đi t cu c h sinh th m sâu khiêm t n, xin chúc lành cho chúng con.